

Тая улица бѣше турска, и споредъ това съвсѣмъ пуста. Тамъ налутахме една чешма, гдѣто една стара Туркиня наливаше вода. Ние я поздравихме любезно, а тя още по-любезно ни отговори, и като я замолихме да се поумиемъ малко, даде ни мѣсто на-радо-сърце. Ние се поумихме, дрѣхитѣ си съ мокри рѣцѣ поочистихме, и си търгнахме за-нататѣкъ. Туркинята ни испрати съ обичайно хубаво благословение.

Като вървѣхме, смислихме: не-ще-ли бѣде подобръ, да невѣрвимъ изъ улицитѣ, въ които всеки-часъ можѣше да ни срѣщнатъ забити или шпиони, но по морето да се превеземъ до Еди-куле, до седем-тѣхъ ония стари кули, съ които се завършватъ зи-доветѣ при Мряморното море. Зарадъ това ударихме на-лѣва-страна, за да излѣземъ на Вланга, та да земемъ кантъ.

Тукъ отъ-веднажъ зѣрнахме, до вратата на една малка кѣщичка, млада Ерменка, жена на единъ за-творникъ, който бѣше заклалъ и ограбилъ господаря си, ханджия въ Стамбулъ. Тя доходѣше често, да види мъжа си, и да се договаря съ него колкото за давията му. Тѣкмо три дни предъ да побѣгнемъ, при подобна една случка, когато сѣдѣхъ вѣнъ предъ дворѣтъ, — донесли ми бѣха емфѣ за г. Славейкова. Азъ се обжрнахъ весело къмъ забитието, което стоеше до насъ и го поканихъ съ емфѣ.

— Ахъ, рече той, благодаря, азъ не го употреб-лявамъ.

— Но пакъ понася, отговорихъ азъ, дѣто по-нѣ-кога да го употребява челѣкъ.

— Какъ така?

— На-примѣръ, ако ми се поискаше да бѣгамъ нѣкоя нощъ, а нѣкъ ти си на стража, могълъ би да заспишъ. А ако си земѣше малко емфѣ, не би могло